СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. ВІВТОРОК, 14-го КВІТНЯ 1987 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, APRIL 14, 1987 No. 70. VOL. XCIV.

ВЛАДИЦІ МСТИСЛАВОВІ СПОВНИЛОСЯ 89 РОКІВ ЖИТТЯ

Владика Мстислав

Джерзі Ситі, Н. Дж. — У п'ятницю, 10-го квітня 1987 року, голові Української Православної Церкви в ЗСА, Блаженнішому Митрополитові Мстиславові сповнилося 89 років трудолюбного життя, повного посвяти для Церкви і української спільноти.

З того приводу Екзекутива Українського Народного Союзу, як і редакція „Свободи", складає Достойному Ювілятові якнайщиріші побажання кріпкого здоров'я та багато сил до дальшої праці для добра Укранської Православної Церкви та українського народу.

Хай Господь дальше наділяє Владику Своїми ласками!

В СССР випустили коверту з портретом М. Шашкевича

Коверта з портретом М. Шашкевича, випущена міністерством зв'язку СССР.

Джерзі Сити, Н.Дж. — Один з читачів тижневика „Свобода" дістав з України коверту з портретом українського письменника, пробудника українського життя в Галичині Маркіяна Шашкевича з такою дописокою: „Недавно появився у нас конверт з портретом Маркіяна Шашкевича у зв'язку зі святкуванням у минулому році 175-річчя з дня його народження. Святкування було величаве. Можливо, що конверт дійде го Твоїх рук".

Наш читач надіслав коверту до редакції. „Це справді нечуване, — пише він, — щоб у Совєтському Союзі міністерство зв'язку СССР видало коверту з портретом греко-католицького священика у кольоратці".

В Дітройті вже діє комітет Тисячоліття

Дітройт (Р.Л.). — Українська громада метрополітального Дітройту завдячує створення Комітету Тисячоліття душпастирям парафій. Догідні передумови створення такого комітету існували тут зокрема тому, що дві найбільші парафії Дітройту, тобто катедральний храм св. Покрови УАПЦ і католицька церква Непорочного Зачаття ведуть свою працю в гідних наслідування дружніх відносинах.

Установчі наради комітету відбулись в історичнославному дні 22-го січня 1987 року. Присутні на цих нарадах члени православного і католицького комітетів рішили запросити до цього об'єднаного комітету представника Євангельсько-Баптистської Церкви, представниць СУА та представників УАКР і УККА. На наступних нарадах 19-го лютого і 12-го березня рішено запросити ще представників організацій молоді — ОДУМ, Пласту і СУМА. Одночасно в основному оформлено склад комітету під назвою: Дітройтський Метрополітальний Комітет Українського Тисячоліття. До почесного комітету ввійшли від УКЦ: о. крилошанин Йосиф Шарий, о. ігумен Вернард Панчук, о. крилошанин Іван Лазар, о. Михайло Стельмах і о. Вейн Ручгі. Від православних церков: о. митрат Нестор Столярчук, о. Олександер Биковець і о. Генрі Якима. Від Євангельсько-Баптистської Церкви пастор Бура.

Головами Ділового комітету і предсідниками нарад, системою чергування будуть д-р Павло Джуль і ред. Михайло Смик, секретарки: Валентина Євич, українською, і Ліда Врублевська, англійською мовою, фінансовий референт — Адріян Блюй; скарбник — Володимир Гупалівський, організаційна референтура: мгр Рома Дигдало, Микола Кавка і інж. Сергій Лазуренко, зовнішні зв'язки — Ярослав Дужий, преса: Анастазія Вокер, в англійській, і Роман Лазарчук, в українській мові, архів — д-р Микола Климишин; Контрольна комісія: Зенон Василькевич, Павло Герман і д-р Богдан Крук; члени: інж. Всеволод Гнатчук, Василь Карпенко, мґр Олена Климишин, мгр Орися Лончина, Юрій Олесницький, д-р Володимир Ростенко, д-р Валентина Савчук, д-р Зиновій Стельмах, Степан Феденко, Федір Федоренко і Дарія Федорів, разом 36 осіб. Остаточно, дорогою кооптації до поодиноких референтур, комітет надіється включити в свій поширений склад усіх готових до праці представників громади.

Про плян праці дещо розповів о. крилошанин Й. Шарий. На неділю, 12-го липня ц.р., намічено відправити на оселі біля Понтіяк Молебень до св. Володимира, а 27-го вересня ц.р. Молебень до Пречистої Діви Марії у великій грецькій церкві. Намічено видати книжечку про українських святих перших 500 літ християнства в Україні та, згідно зі спроможностями комітету, залишити тривалий пам'ятник Тисячоліття в цьому місті. Комітет буде підтримувати почини крайового комтету.

Завдяки наполегливим заходам фінансового рефе-

(Закінчення на стор. 4-ій)

СПРАВУ ВИДАЧІ Б. КОЗІЯ РОЗГЛЯДАЄ УРЯД КОСТА РІКИ

Сан Хозе, Коста Ріка. — Справу видачі Богдана Козія в руки КҐБ, зглядно совєтського правосуддя, яке мало б судити його за „зраду батьківщини" і його діяльність в Україні під час Другої світової війни, все ще розглядає уряд Коста Ріки, не зважаючи на рішення тамошнього найвищого суду, який останньо виніс рішення про видачу обвинуваченого у злочинах на підставі совєтських, звичайно підфальшованих, документів і тиску совєтської амбасади.

Уряд Коста Ріки заявив совєтським представникам, що в тій країні немає кари смерти і тому видача Б. Козія до країни, у якій існує така форма покарання, була б протизаконним актом. У відповідь на це міністри закордонних справ і юстиції отримали від совєтського міністерства закордонних справ запевення на письмі, що Б. Козія, у випадку видачі, судитимуть на відкритому процесі не за воєнні злочини, які звичайно караються смертю, а за „зраду батьківщини" і за це він може отримати максимально 15 років тюрми.

Отримавши такого листа „запевнення", що є також протизаконним, бо совєтська екзекутивна влада вмішалася безпосередньо до юридичних справ, визначуючи кару без суду для людини, якої вона ще навіть немає в руках, уряд Коста Ріки, маючи до диспозиції ще 45 днів до видачі, згідно з рішенням найвищого суду, буде ще раз розглядати справу видачі і тоді напевно візьме до уваги також аргументацію оборони і листи українців, які напливають до президента Коста Ріки, міністра юстиції, адвоката-оборонця і дружини президента.

При цій нагоді треба пригадати, що в інформації про цю справу, надрукованій у „Свободі" під заголовком „Б. Козій загрожений видачею до СССР" („Свобода" з 8-го квітня) було помилково подано, що Бюро спеціяльних інвестиґацій (ОСІ) Департаменту справедливости „притягнуло до кримінальної відповідальности" Б. Козія. ОСІ, під час денатуралізаційного процесу за заподані неправдиві дані пі під час отримування американського громадянства, тільки пригадувало, що Б. Козій закрив перед еміграційним урядом, що він був членом української поліції і членом ОУН. Все це було зроблено на підставі виключно фальшивих совєтських матеріялів, до яких мають велике застереження багато видатних американців.

Українці повинні продовжувати писати до президента і міністра юстиції в Коста Ріці (адреси подані у згаданому числі „Свободи"), а також, хто може пожертвувати на фонд оборони, пересилаючи свою пожертву на адресу: Legal Defense Fund. c/o Self Reliance (N.Y.), Federal Credit Union, Account No.9977, 108 Second Ave., New York, N.Y. 10003.

Відбулися наради Консультативної Комісії ДЦ УНР і ОУНр

Філядельфія (УІБ). — У суботу, 28-го березня ц.р. тут в приміщенні Дому УНР відбулося засідання Консультативної Комісії Державного Центру УНРеспубліки в екзилі і Організації Українських Націоналістів-революціонерів.

Засідання, що тривало понад п'ять годин, пройшло в діловій і дружній атмосфері. Обговорено багато справ, що торкаються української зовнішньої і внутрішньої політики в діяспорі, як і сьогоднішнє становище в окупованій Україні.

Звернено увагу на справу Тисячоліття Хрищення Руси-України, що має бути відзначене урочисто і соборно всіма українськими Церквами й українським громадянством.

Обговорено справу нападів на українців, також у зв'язку з процесом Івана Дем'янюка. Зокрема порушено справу загально-української консолідації українських політичних сил, а також передумови можливого повороту ОУНр до УНРади і тим самим включення цієї організації в політичну систему ДЦ УНР. Постановлено відбувати у майбутньому періодично наради Консультативної Комісії.

Підготовляють загальну наукову конференцію в 1988 році

Кент, Огайо. — У листопаді 1988 року під час відбуття V Конгресу СКВУ в Торонто відбудеться загальна наукова конференція українських науковців, присвячена питанням розвитку українознавства на Заході, сучасному станові української науки на Україні, справі координації діяльности українських наукових установ в діяспорі й інших справ, пов'язаних із співпрацею українських установ і науковців з науковими осередками в Австралії, Европі, Канаді і ЗСА.

Цю конференцію організує Наукова Рада при СКВУ, як надбудова українських наукових і науково-навчальних установ в діяспорі, яка відповідає за координацію українського наукового життя у вільному світі. Для здійснення цієї важливої конференції покликано організаційно-програмову комісію, в склад якої входять науковці: д-р Любомир Винар (голова Наукової Ради і УІТ), д-р Аркадій Жуковський (заступник голови НТШ в Европі), д-р Осип Мартинюк (секретар Наукової Ради СКВУ), д-р Роман Микитович (голова НТШ в Австралії), д-р Василь Омельченко (генеральний секретар УВАН в Америці), д-р Михайло Пап (голова Асоціяції Українських Університетських Професорів д-р Богдан Стебельський (голова НТШ в Канаді), д-р Ярослав Розумний (колишній голова УВАН в Канаді), д-р Богдан Т. Цюцюра (ректор Українського Вільного Університету, Німеччина), д-р Дмитро Штогрин (голова Науково-дослідчої програми при Іллинойському Університеті і голова ТУБА).

Цей загальний з'їзд українських вчених з Канади, Америки, Европи заплановано відбути вже після запроєктованих головних наукових конференцій, присвячених відзначенню 1000-ліття Християнства в Україні. Тому також на конференції можна буде зробити підсумок наукового відзначення цього ювілею у вільному світі.

До участи в конференції запрошується усі українські наукові і високошкільні установи і науковців, які проживають в різних країнах. Наукова Рада при СКВУ допомагає розвиткові української науки у вільному світі, а також протидіє нищенню, русифікації і розгромові української науки і культури в поневоленій Україні.

Урядова коаліція в Італії розлетілася

Рим. — Урядова коаліція п'ятьох політичних партій, які дотепер підтримували політику прем'єр-міністра Беттіно Краксі, цілковито розлетілася з причини великих різниць у поглядах на багато політичних і економічних справ і тому дотеперішній прем'єр, який тільки виконував цю відповідальну функцію на прохання президента Франческо Косіґи, зрезигнував з цього посту, а президент поробив вже заходи для створення тимчасового уряду для ведення державними справами до парляментарних виборів, які правдоподібно, відбудуться в червні цього року.

Криза уряду і серед урядових політичних партій наступила в дуже поганому часі. Італія повним ходом приготовлялася, як господар, до участи у конференції сімох індустріяльних держав, яка в цьому році має відбутись у Венеції також в червні. Кілька днів перед конференцією президента З'єднаних Стейтів Америки Роналд Реґен заплянував офіційно відвідати Італію, використовуючи своє перебування на европейському континенті. Тепер, у зв'язку з кризою і можливістю виборів, офіційна візити Президента ЗСА буде відкладена на інший час, або проходитиме під кутом його особистих зустрічей з поодинокими політичними діячами. Загально сподіваються, що Папа Іван Павло II прийме президента Р. Реґена на спеціяльній авдієнції.

Християнсько-демократична партія вже відтягнула своїх міністрів з кабінету, протестуючи таким чином проти прийнятої на пропозицію соціялістів пропозиції, щоб в червні був переведений в цілій країні публічний референдум у справі нуклеарної зброї.

Президент Ф. Косіга може запропонувати створення тимчасового уряду популярному політикові, членові Християнсько-демократичної партії Амінторе Фанфані і самі вибори можуть бути пересунені на пізніше, тимбільше, що каденція уряду кінчиться аж у 1988 році.

Виглядає, кажуть політичні спостерігачі, що Краксі буде намагатися скинути вину за кризу на християнських демократів і тим самим підірвати престиж тієї партії в очах виборців, але лідери Християнсько-демократичної партії, які були при владі майже 20 років підряд, мають колосальну практику у політиці і вони вже зуміли скерувати вістря пропаганди в сторону соціялістів і Б. Краксі. Як доказ вони наводять аргумент, що його уряд не зміг видержати до кінця каденції і не розв'язав повністю ані одної пекучої проблеми.

У СВІТІ

СЕНАТОР-ДЕМОКРАТ Пол Саймон оголосив, що включився в боротьбу за Білий Дім і офіційно висуне свою кандидатуру на президента 18-го травня. 50-річний П. Саймон, який має репутацію крайнього ліберала, ще недавно запевняв, що не має наміру включатися в президентську боротьбу. Тепер він змінив свою думку. Кореспондент пресового агентства ЮПІ Чарлз Еббот вважає, що це сталося під впливом профспілкових лідерів і тих демократів, які хотіли б, щоб у боротьбі за президентське крісло брав участь і „чистий ліберал". Як і належить „чистому лібералові", П. Саймон виступає за негайне укладення договору з СССР за якнайбільш повне роззброєння, за збільшення податків для ліквідації дефіциту федерального бюджету. Оголошуючи про участь у виборчій кампанії, сенатор Саймон згадав про заслуги п'ятьох останніх президентів-демократів — Рузвельта, Трумана, Кеннеді, Джансона і Картера — і заявив, що докладе всіх зусиль, щоб „велика країна стала ще ліпшою". „Я, — сказав Саймон, — справжній демократ!".

КОМІСІЯ У СПРАВАХ зброєнь Палати Репрезентантів схвалила видатки на оборону в 1988 фінансовому році в розмірі 305,7 більйона долярів, на 18 більйонів менше передбаченого Білим Домом. Найбільший удар конгресмени нанесли стратегічній оборонній ініціятиві (СДІ). Президент Роналд Реґен заплянував використати на створення СДІ 5.3 більйона долярів у наступному фінансовому році. Конґресмени вирішили, що на цю ціль вистарчить 3.7 біл. дол.

КОЛИШНІЙ ДИРЕКТОР ФБІ Вілліям Вебстер, висунутий президентом Роналдом Реґеном на пост директора Сі-Ай-Ей, дістав схвалення сенатської комісії у справах розвідки. Тепер кандидатура В. Вебстера на пост директора Сі-Ай-Ей повинна бути схвалена повним складом Сенату. Це відбудеться, мабуть, після того, як Сенат приступить до праці після закінчення великодніх парляментських вакацій. 63-річний В. Вебстер, який був директором ФБІ дев'ять років, заявив, що на відміну від свого попередника Вілліяма Кейсі, він не буде членом кабінету. „Сі-Ай-Ей повинна займатися розвідкою, а не політикою", — сказав Вебстер сенаторам. Він додав також, що як директор Сі-Ай-Ей він буде повідомляти Конгрес про заплямовані секретні операції.

СЕКРЕТАР ДЕПАРТАМЕНТУ справедливости Едвин Міз повідомив про створення нового відділу в Департаменті. Цей відділ буде займатися виключно справами втікачів, які попросили політичного притулку. Департамент створив цей відділ після того, як Верховний суд ЗСА прийняв рішення полегшити процедуру одержання політичного притулку в країні. Е. Міз заявив, що новий відділ покликаний „прискорити процей отримання притулку і зробити його більш ефективним". Перед тим, як Верховний суд прийняв 9-го березня рішення про полегшення політичним втікачам процедури одержання притулку, Департамент справедливости і Служби іміграції і натуралізації не раз критикували за те, що вони дуже ускладнили порядок отримання політичного притулку, а також відмовляли тисячам втікачів.

У САН ФРАНСІСКО відбулася дискусія американських і совєтських журналістів, яка носила назву „Космічний міст ЗСА — СССР". Дискусія була приурочена до традиційної річної зустрічі членів Американського товариства газетних радакторів і привернула увагу як членів цієї асоціяції, так і студентів американських університетів — майбутніх газетних працівників. Дискусія зводилася до дружньої суперечки, в якій американці твердили, що совєтські журналісти показують ЗСА однобічно, а їх колеги зі Совєтського Союзу обвинувачували в тому ж самому американців. Коли репортер Сі-Ен-Ен Стюарт Лурі запитав, чи пишуть совєтські журналісти про корупцію серед високопоставлених чиновників, маючи на увазі членів комуністичної верхівки, то кореспондент „Літературної Газети" Юрій Щекочіхін відповів, що серед таких керівників нема корупції.

ДЖ. ШУЛЦ РОЗПОЧАВ ПЕРЕГОВОРИ В МОСКВІ

Москва. — Державний секретар З'єднаних Стейтів Америки Джордж Шулц, відбувши кількагодинну нараду з американськими спеціялістами у справі озброєння в Гельсінках, Фінляндія, прибув у понеділок вранці, 13-го квітня ц.р. до Москви і після короткого відпочинку розпочав першу рунду розмов з міністром закордонних справ СССР Едуардом А. Шеварднадзе.

Очевидно, обидва міністри, відповідальні за закордонну політику ЗСА і ССCP і до певної міри безпеку решти світу, який поділений на три частини: західній і східній бльоки та на неоредільних, братимуть до уваги останні заяви президента Роналда Реґена і генерального секретаря ЦК КПСС Міхаїла Ґорбачова, які в останньому тижні висловились в користь роззброєння або радше в користь ранішої пропозиції Ґорбачова про відтягнення ракет середнього засягу з атомовими головками з Центральної, Східньої і Західньої Европи з передумовою, що Совєтський Союз відтягне також свої ракети близького засягу із сателітних країн, які, безсумніву, становлять загрозу для західнього бльоку оформленого у Північно-Атлантійському Оборонному Союзі (НАТО).

Розанне Ріджевей, асистент державного секретаря для европейських справ заявила кореспондентам в Гельсінках і Москві, що Адміністрація президента Р. Реґена зацікавлена політикою зменшення продукції коштовної нуклеарної зброї, але не ціною безпеки ЗСА і їхніх альянтів. На думку Адміністрації порозуміння з СССР можна осягнути тільки тоді, як обидві сторони вестимуть відкриту політику і не намагатимуться перехитрити одні одних.

Дж. Шулц надіється у переговорах із совєтськими керівниками прочистити шлях до підписання вступного договору про відтягнення ракет з Европи, а це вже в був би великий крок вперед на шляху до підписання другого договору про зменшення стратегічної нуклеарної зброї. Дорадники державного секретаря кажуть, що поважною перешкодою у переговорах будуть совєтські ракети близького засягу, розташовані тепер у Східній Німеччині, Чехо-Словаччині і західній частині України. Якщо СССР дійсно готовий забрати згадані ракети і розмонтувати вистрільні, то не треба виключити, що Шулц повернеться до Вашінґтону з конкретними пропозиціями, а може навіть домовленнями.

Не зважаючи на те, що переговори будуть вестися на міністерському рівні, Дж. Шулц напевно буде прийнятий М. Ґорбачовим і Аднреєм Ґромиком, головою Президії Верховної Ради СССР.

Покищо невідомо у якій формі Дж. Шулц поставить справу шпигунського скандалу в американській амбасаді в Москві, але, як виглядає з радіопередачі Р. Реґена, ЗСА плянують дуже гостро запротестувати проти такої практики КҐБ, яка є прямим втручанням у справи суверенности Америки. Західньонімецький журнал „Дер Шпіґель", цитуючи Віктора Карпова, одного із спеціялістів від справ роззброєння, пише, що якщо Шулц захоче поставити справу шпигунства, морських піхотинців, підкладених апаратів тощо, то він не може надіятись на успішне закінчення його візити в Москві. На думку Карпова Шулц повинен концентруватись на справах роззброєння і виведення ракет з Европи.

Другою справою, яку Шулц плянує піднести у розмовах із совєтськими представниками, буде справа прав людини і збільшення еміґрації жидів. Він навіть братиме участь в релігійній церемонії, щоб тим самим підкреслити свою серйозність до тієї справи. Деякі коментатори саркастично запитують, чому Шулц не включив у свою програму справи інших народів, які взагалі не можуть отримати виїздних віз на Захід, чи навіть на злуку з родинами.

В АМЕРИЦІ

МІНІСТЕР ЗАКОРДОННИХ справ Ізраїля Шімон Перез закінчив в Римі триденні розмови з представниками совєтського уряду, які він назвав „корисними" для обидвох сторін. „Це був один з перших серйозних і ділових діялогів між Єрусалимом і Москвою", — заявив Перез, але відмовився від коментарів і не бажав відповідати на конкретні питання кореспондентів, наприклад, чи предметом розмов була справа нав'язання дипломатичних зв'язків і яка кількість жидів отримає дозвіл на виїзд з СССР.

РЕЧНИК МІНІСТЕРСТВА закордонних справ Південної Кореї заявив, що його уряд підтримує ініціятиву З'єднаних Стейтів Америки про наближення до Північної Кореї, але рівночасно висловив сумнів чи така ініціятива закінчиться позитивно. „Немає причини чому ми мали б противитися дипломатичним заходам ЗСА, якщо Вашінгтон вважає, що наближення до Північної Кореї принесе будь-які користі для демократичного світу й евентуальну співпрацю між обидвома Кореями", — заявив представник уряду Парк Су Ґіль.

ПРЕЗИДЕНТ ФІЛІППІН Коразон Акіно наказала урядовій делеґації припинити переговори з мусулманськими партизанами, як довідалася, що вони під час переговорів напали на частину урядового війська, тобто вели мирні переговори і займалися річночасно вбивствами. Лідер скрайньо-лівих партизанів заявив, що представники його групи не зустрічатимуться більше з речниками уряду, який є, мовляв, під контролею війська і військовики, а не К. Акіно, диктує політику уряду. Вину за спровокування бою між партизанами і військом ліві мусулмани скидають на військове командування, яке, на їхню думку, не зацікавлене замиренням.

ІЗРАЇЛЬСЬКІ ВОЄННІ гелікоптери знову атакували в кінці минулого тижня позиції Палестинської Визвольної Організації і мусулманів-шіїтів на передмісті Синоду, портового міста, яке вже нераз було атаковане ізраїльським летунством. Головне командування ізраїльської армії твердить, що через Сидон палестинці і мусулмани-шіїти отримують зброю і амуніцію і тому це місто стало центром парамілітарної активности „арабських екстремістів"

КИТАЙСЬКИЙ ГРОМАДЯНИН засуджений в 1986 році французьким судом за шпигунство в користь Китайської Народної Республіки, був звільнений з тюрми і помилуваний цілковито президентом Франції Франсуа Міттераном. Не зважаючи на помилування Ші Пайпу, який свого часу отримав засекречені інформації від француза і передав їх до Пекіну, мусить покинути Францію на протязі одного тижня.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник Ukrainian Daily
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J 07302.
Tel.: (201) 451-2200
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Прем'єр Ізраїля і його правосуддя

З „Листів до Редакції" у „Ню Йорк Таймсі" з 7-го квітня ц. р. довідуємося, що колишній прем'єр Ізраїля Шімон Перез (тепер міністер закордонних справ) дякував комунофільському мільйонерові Армандові Гаммерові, президентові однієї промислової корпорації у ЗСА, що той, Гаммер, який раз-у-раз їздить до СССР і є „персона ґрата" у кремлівських володарів, привіз відтіль, з Москви, оригінал виказки Івана Дем'янюка. Той „документ", який викликає найбільший сумнів саме тому, що його „віднайшли" в совєтських архівах, отож його насправді спрепарували фахівці КҐБ від фальшування документів, був головним арґументом ОСІ на судовій розправі проти Івана Дем'янюка в Клівленді в 1981 році, а тепер в Єрусалимі.

Це нечувана обурлива річ, щоб член уряду втручався у справи обвинуваченого, над яким відбувається суд, ще поки закінчилася судова розправа, і дякував своєму комунофільському приятелеві, Гаммерові, за привезення „доказового матеріялу". Це психологічна і політична загадка, як така людина, як Шімон Перез, прем'єр Ізраїля, не здає собі справи, що такою своєю поведінкою він насторожує проти Ізраїля та ізраїльців усіх українців у діяспорі і українців в Україні, куди доходять такі вістки, як теж західню публічну опінію, бож така поведінка Гаммера і Ш. Переза — це яскраві просовєтські й протиукраїнські акти, які мусять породжувати логічну і зрозумілу психічну реакцію в українському народі. Всупереч словесним заявам, що суд над Іваном Дем'янюком буде вестися „справедливо" і „безсторонньо", зроблено з цього суду театральне видовище з привоженням туди, на судову залю, школярів і студентів, щоб пригадувати їм голокост, про який вони не знають, та вказувати пальцем на підсудного Дем'янюка, як злочинця, який масово мордував жидів. У всьому культурному світі обов'язує принцип, що поки підсудного не визнали винуватим на судовій розправі — він ще не винний. В Ізраїлі дійсність інша: там сам прем'єр уряду втручається ще під час судової розправи і стає прокуратором та видає засуд ще поки скінчилася розправа. Відповідальні діячі українського суспільства були і є за тим, щоб між українцями і жидами настало порозуміння. Але сучасні ізраїльці поводяться так, як Зельман за шляхетської Польщі, що мав ключі від української церкви, і як за відродженої Польщі між двома світовими війнами, коли найбільша жидівська політична партія під головуванням Леона Райха стояла на послугах польського уряду з його політикою національної асиміляції. Вийнятками були тоді такі жидівські діячі, як Ґрінбавм, Рінґель, Інзлер чи Шіппер, які солідаризувалися з українцями. Ми чули від щирого прихильника замирення між українцями і жидами, що треба співпрацювати на базі спільного фронту проти спільного совєтського ворога та на базі конечности співжиття на тій самій території України — тепер і в майбутньому, коли не стане імперії. З-посеред теперішніх трьох мільйонів жидів в Україні при найбільшій еміґрації жидів таки залишиться в Україні коло одного мільйона жидів. Ми чули від Якова Сусленського про „українофобію" ізраїльців, але такі акти, як наведений лист до Гаммера і багато інших подібних — тільки підсилюють можливо існуючу тенденцію антисемітизму в цілому світі.

Ось тепер відвідував вперше Західню Німеччину президент Ізраїля Хаїм Герцоґ. Він відвідав теж деякі табори, в яких за Гітлера згинули тисячі — тисяч жидів. Але „остаточну розв'язку жидівської проблеми" придумав той Гітлер, який створив не тільки протижидівський голокост, але й вимордував десятки тисяч українців, між ними всю інтеліґенську верству на Волині за панування кровожадного Еріха Коха. Герцоґ ані слова не згадує вбивників-німців — зрозуміло, приїхавши в гості до Німеччини не може гудити господарів. Але ізраїльська преса раз-у-раз бачить тільки українців, як ніби коляборантів і тільки часом згадує про німецьких авторів голокосту та про юденрати в добі штучного творення жидівських ґетто в окупованій німцями Польщі.

Коли в очах ізраїльського уряду Арманд Гаммер є героєм, то нема нічого дивного, що українці в діяспорі і в Україні обурені. Прославлювання Гаммера за доставлювання Ізраїлеві совєтських фабрикатів — мусить вдаряти бумеранґом по благородних зусиллях таких розумних ізраїльців, як Яків Сусленський — і його наслідувачів в українській громаді.

Володимир Яців

ЧИ БУДУТЬ ПЕРЕПРОВАДЖЕНІ РЕФОРМИ В СССР?

I.

В останньому часі світове суспільство заінтересоване реформами М. Ґорбачова, які мали б бути перепроваджені в Совєтському Союзі Соціялістичних Республік, на політичному, суспільно-громадському і господарському відтинках. На тему заповіджених реформ ведуться дискусії в урядах західніх країн, які будуть приглядатись до змін, що мали б бути перепроваджені, згідно із заповідженими і запляннованими реформами. Ці реформи, на думку деяких політиків мали б започаткувати зміни в системі соціялістичній московського зразка, і поступово лібералізувати цю систему, яка дотепер не оправдала себе, а навпаки причинилася до загострення відносин між тоталітарним урядом, а народами Совєтського Союзу на національному, суспільно-громадському, від тинках, як також причинилася до поглиблення господарської кризи.

Наслідки цієї соціялістичної системи відчули сильно народи Совєтського Союзу, які бажали б жити своїм власним суспільно-громадським, політичним і господарським життям. Совєтознавці аналізують зміни М. Ґорбачова на відтинку зовнішньої і внутрішньої політики, ціллю якого є стати активним членом світової спільноти. Однак треба сказати, що заки західній світ погодиться дати дозвіл на прийняття СССР у члени західнього суспільства, то М. Ґорбачов стрінеться з ключовими питаннями, на які треба буде йому відповісти.

Треба ствердити на підставі пресових звідомлень, що стосунки східньо-західні починають бути інтересні і актуальні. В останньому часі Ґорбачов виголосив довшу промову до вибраної публіки в Москві. Учасниками цього пропаґандивного зібрання були визначні світові особистості, такі як Андрей Сахаров, американський актор Кріс Крістофферсон, англійський новеліст Ґрегам Ґрін, німецький соціял демократ Еґон Бар, Ґрерори Пек і й інші визначні особистості. Ціллю цього пропаґандивного зібрання було промостити дорогу Совєтському Союзові, щоб він міг стати членом світового суспільства.

Відбуваються гарячі дискусії у міністерствах зовнішніх справ країн західнього світу над тим, яка з цих реформ у СССР є правдива, і які зміни вона принесе в систему, щоб вона себе виправдала на всіх відтинках совєтського соціялістичного життя московського зразка. Ґорбачов мав точні запити на думці, коли звертався до визначних представників західнього світу на пропаґандивному зібранні в Москві, на якому він сказав таке: „Ми дуже часто чуємо, і то постійно те саме, що існує якась загроза сі сторони Совєтського Союзу" — загроза мирові і свободі". Такої загрози немає твердить Ґорбачов: „Ми хочемо, щоб було зрозуміло, і ми сподіємось, що світове суспільство принаймение дасть нам признання за це, що ми хочемо зробити нашу країну кращою, а такі наші побажання нікому не пошкодять, а навпаки, світове суспільство може на тому скористати". Таке твердження не згідне з правдою тому що в плянах імперіялістичної Москви є опанування світу, від яких теперішній уряд М. Горбачова це не зрікся, доказом чого може послужити аґресія на Афганістан.

Чи Совєтський Союз і далі є „диявольською імперією", ці реторичні слова президента ЗСА Р. Регена, які він сказав в промові в 1983 році, або чи є спроби зірвати із економічним застоєм, як наслідком сталінської ери, вкінці чи на підставі сталінських заложень буде неминучий конфлікт між комунізмом а капіталізмом? Такі і інші подібні питання дискутується на різних політичних і господарських зустрічах представників західнього світу, як також серед наставників сателітних країн Совєтського Союзу, які вичікують інструкції від Ґорбачова в такій першого значення життєвій справі їхнього народу.

При кінці Другої світової війни Й. Сталін виголосив промову, якою потряс світ своєю важливістю, порівняльно подібною своїм значенням до виголошеної промови М. Ґорбачова. Світове суспільство, як також, правдоподібно, переважаюче число громадян Совєтського Союзу були переконані, що після війни Сталін з своїм Політбюром сконцентрують всі свої сили на відбудову економіки країни. На жаль, Сталін вирішив інакше. Він сказав у своїй промові, що для безпеки країни треба гармат. Така сталінська постанова створила конфлікт із західнім світом, що допровадив до „холодної війни", замість до співпраці із Заходом, які були їхніми альянтами в другій світовій війні.

Закінчення буде.

ЗДОРОВ'Я — ВСЬОМУ ГОЛОВА!

Д-р мед. Роман Осінчук

Хвороба Паркінсона

Хвороба Паркінсона, це не така рідкісна хвороба. Вона вахоплює у ЗСА біля двох мільйонів населення, а кожного року прибуває біля 40-41,000 нових хворих чоловіків та жінок, проте з перевагою мужеської статі й то найчастіше у віці між 50 - 65 роком життя.

Паркінсон, це поважна хвороба так під оглядом здоровним як теж й економічним, бож це хвороба старшої людини, з хронічним перебігом не раз протягом десятків років, яка вимагає постійного лікування, догляду другої людини та фінансових ресурсів. Починається вона найперше тремором (дроганням) рук, а пізніше й поступово, не раз роками, розвиваються й інші об'яви такі як: штивність тіла, зокрема кінцівок, слаба контроля постави тіла та рівноваги, слабша контроля ніг та забурення ходу й сповільнення всяких рухів тіла. Протягом кількох років стан хворого погіршується, розвиваються ще й інші об'яви такі, як деменція, забурення мови, масковане безвиразне лице, надмірне слинотечення, стільцеві запори, статева імпотенція та цілковите інвалідство, яке вимагає вже ліжкового режиму.

Перший опис цієї хвороби подав вже в 1847 році Джеймс Паркінсон. У тому часі, а навіть на початку цього сторіччя згадана хвороба належала до рідкости. З поступом техніки, розвитком індустрії та продукції різних хемічних речовин, трійливих рідин, вживаних навіть для скроплювання овочевих дерев чи городини проти всяких хробаків, вчені хотять в тих речовинах також дошукуватись причин хвороби. Деякі вчені шукають навіть за вірусами, бо тепер така доба за їх шуканням при різних хворобових станах. Ба ще треба додати, що й продовження віку може піднести відсоток появи хвороби Паркінсона. Причиною об'явів цієї хвороби є патологічні зміни в мозкових нервових клітинах, у підставових осередках (чи центрах) мозку, у т. зв. субстанції нігра та рідше ще й в додаткових сусідніх центрах. І це є ці зміни, що дають описані вгорі об'яви хвороби Паркінсона.

Проте є і дуже подібні об'яви, що походять від інших патологічних змін, наприкладу мозочку паллядіюм, які є вислідом не раз затруєння мозку такими речовинами як карбоноксид (чад) метаноль, малові відсоткові міянідові сполуки тощо. Очевидно згадані стани, вчасно розпізнані лікарем можна вчасним лікуванням привернути до норми, тоді коли Паркінсона на разі вилікувати не можна. Тут ще треба згадати також про т.зв. інтеншенел тремор (дрогання рук при намірених рухах руки), який виступає у старших людей але немає нічого спільного з Паркінсоном. Але саме тому цій проблемі присвятимо окрему статтю.

Згадана хвороба не щадить нікого, а проте треба згадати, що серед слов'ян виступає багато рідше, як серед інших народів. Не щадить Паркінсон й славних людей, хоч би згадати тут президента Трумана, генерала Франко, Мао Дзедонга, Адольфа Гітлера чи навіть боксера Алі. До кращого біохемічного пізнання та й лікування цієї хвороби причинився у великій мірі український вчений дослідник та професор фармакологічного унституту, Віденського університету д-р Олег Горникевич, дійсний член НТШ, праці якого із ділянки хвороби Паркінсона є цитовані в численних наукових працях міжнародного лікарського світу. Д-р О. Горникевич звернув увагу на брак чи недостатню кількість допаміни, речовини потрібної у хворобі Паркінсона. Дальші досліди довели до продукції таких ліків, як леводопа, карбідопа та інші, яких сьогодні лікарі під стислою контролею вживають побіч інших для полегшення перебігу хвороби. Складне лікування вимагає постійної контролі стану хворого та дозування згаданих та інших ліків для поправи хвороби Паркінсона. Навіть і дієта має своє значення. Такі харчові продукти, як молоко, горох, сочевиця, горіхи, м'ясо та деякі інші продукти мусять бути брані під увагу лікаря.

Проте здоровний духовий стан та вплив доброзичливого й старанного догляду й лікування створюють хворому таку атмосферу, що він довгими роками може почуватись у задовільному стані.

Володимир Жила

ОЛЕГ ШТУЛЬ — ЖДАНОВИЧ В ЖИТТІ

„Париж Олегові Штулеві: Збірник на пошану Олега Штуля-Ждановича", за ред. Емми Андрієвської (Париж: Видавництво „Українського слова", 1986), стор. 359.

I.

Останнім часом почали з'являтись у світі збірники на пошану наших визначних діячів культури, науки, політики тощо. Поява цих видань — це доказ пошани й признання за плідну й невтомну працю від колеґ, приятелів, громади. Таким шанобливим виданням є збірник „Париж Олегові Штулеві" — цінна книга, що яскраво зображує постать О. Штуля-Ждановича як людину й воїна за українську справу та дає многогранну картину його громадсько-суспільної, політичної і журналістичної діяльности.

Книга складається з вступного слова й трьох частин: біографічний матеріял, статті про Олега Штуля (їх 32) і статті Олега Штуля (їх 27). Упорядники розмістили матеріял природно й послідовно, забезпечивши внутрішню єдність та потрібну наступність. До мінімуму усунено повторення, які майже неминучі, коли в одному збірнику з подібними темами виступає багато авторів. Кажемо „до мінімуму", бо, на жаль, вони ще частково залишилися, наприклад, в повторенні деяких фактів з життя О. Штуля, окремих націоналістичних положень і практики похідних груп в Україні.

Біографічний матеріял („Життя й творчість Олега Штуля-Ждановича"), що його опрацював Аркадій Жуковський, поданий методично, дбайливо й наскрізь достовірно. На особливу увагу заслуговує тут публіцистична, журналістична й редакторська діяльність О. Штуля, якого пристрасні, глибоко патріотичні статті у газеті „Українське слово" відзначалися особливою актуальністю. Обравши, сказати б, індуктивний шлях, А. Жуковський дав нам добру аналізу ідейних і світоглядових настанов О. Штуля, звернувши особливу увагу на його „працьовитість, послідовність у поглядах, реалістичний підхід в оцінках найскладніших ситуацій і оригінальність думки". Як голова ПУН-у (Провід Українських Націоналістів) „О. Штуль постійно звертав увагу на пов'язання нашої визвольної боротьби з подіями на Україні". Знову ж на українському внутрішньому форумі „він був великим прихильником консолідаційних заходів, які мали об'єднати всі сили на чужині. Болючи справами внутрішніх поділів і чвар, він прагнув знайти синтезу української дійсности й реалізувати здорове об'єднання українського політичного, громадського і церковно-релігійного життя" (стор., 24-25).

Частина збірника присвячена спогадам охоплює статті за величиною і тематикою, що торкається різних періодів життя й діяльности О. Штуля. Деякі за своїм характером принагідні, інші — багаті на фактичний матеріял; але, майже в кожній статті відмічаються прикмети О. Штуля як людини, редактора, провідника.

І так, наприклад, для мистця Любослава Гуцалюка, який виконав дуже вдалий портретний рисунок О. Штуля (стор. 180) і наскрізь цікаво й до теми оформив передню й задню обгортки цієї книжки, Штуль — це „вдумливо-оптимістичний, часами суперечливий Олег", що залишився в його пам'яті „насамперед справжньою людиною, а не лакованим ідолом!" („Спогад про те, що було, або що могло бути", стор. 62). Марта Калитовська в статті „Пам'яті незвичайної людини", розкриває дещо з особистого життя О. Штуля. Вона пише: „Редактора долала втома і він рідше усміхався. За усмішкою відчувався смуток, який могла розвіяти хіба що цигарка". І тоді він починав „розповідати про свої походеньки від лікаря до лікаря, від лікарів до лікарні, і ніхто не міг чи не хотів йому дати остаточної відповілі.... Штуль розповідав про це з жалем. Відчувалося, що він терпів звичайно, по-людському, просто від того, що його знехтували як людину, а може, й ошукали... Я відчувала: він почував себе людиною, яка потрапила в зачароване коло, з якого нема вороття" (стор. 65-66). Знову Юрій Коваленко в своїй дуже цікавій і наскрізь фактичній статті „Спогади про Олега Штуля-Ждановича", свідчить, що „вимогливий до інших, Олег Штуль був вимогливий і до себе, сумлінно виконуючи перебрані на себе обов'язки, навіть коли вже останніми роками важка хвороба й ставала цьому на перешкоді" (стор. 76). Іван Кошелівець в короткій статті, „Пам'яті моїх паризьких друзів", дуже дотепно відмітив товариськість О. Штуля. Він пише: „Олег був людиною товариською в найкращому розумінні цього слова... Людина з уродженим політичним інстинктом, він не цурався розмов на політичні теми, але не був сухим політиком і... любив дотепне слово" (стор. 79). На думку Володимира Лазовінського („Редакторові") „Олег Штуль-Жданович не належав до великих самотників, не замикався у вежі зі слонової кости". У щоденному житті він любив розважатися, дискутувати, бути на людях, ба навіть, працювати в товаристві, в гурті однодумців... З його обранням (на Голову ПУН—у в 1964 р. — В. Ж.) на зміну старій гвардії, приходить покоління його ровесників, твориться гурт, у якому Штуль почувався тільки „першим серед рівних". Якщо в організації він шукав злютованости, то також виключно для того, щоб цей дух солідарности поширювався далеко за її межі й охопив усе українське суспільство.

„Він дуже радів з приводу консолідації на базі ДЦ УНР, тішився, коли виник СКВУ, заходи для підготови якого велися довгими роками". А в справах консолідації, „він закликав усіх сісти за один стіл, як рівні з рівними, щоб знайти спільний шлях дії, вважаючи, що кожна група, партія, формація, може при тому зберігати свою питоменність, мати власні шляхи розвитку та плекати різну ідеологію" (стор. 105-106).

Закінчення буде.

Лист до Михайла Мороза

Намалюй мені вітер, що соснам сколихує душі,
хмари, що закосичують журавлями осінь,
дерева, які рецитують модерні поеми —
скелі, що в призмах криють людське серце...

Намалюй ніжність, що протікає крізь долоні щастя,
траву, що пахне гнучкістю ліризму —
землю, яка має обличчя твоєї дорогої мами
і простір, що відпливає у білу хлань півдня...

Намалюй квіти, які говорять тайни і леґенди,
вечір, що його солов'ї переводять в оперний театр,
дорогу, по якій мандрує невимовна скарга —
і висоту, що говорить до самого Бога...

Твій друг, **Ярослав Курдидик**

Торонто, 1987.

Н. Сеник-Коваль

Д-р РОБЕРТ КОНКВЕСТ — „ЖНИВА СМУТКУ"

Чорна земля копитами зрита,
Кістьми усіяна, кровію полита,
Тугою-смутком зійшла на землі Руській.
(„Слово о полку Ігоревім").

I.

У своєму передньому слові автор синтезує: „На кожну літеру (не слово) у цій книжці припадає двадцять осіб, що згинули в описаних тут подіях". Книжка має 400 сторінок!

На першій окремій сторінці автор дає рядки з української поеми „Слово о полку Ігоревім". Ці рядки відразу настроюють читача мінорно, вони картинно розкривають сумну історію Руси-України.

Дуже пророчисті епіграфи підібрані і до кожного розділу книжки. Наприклад: до розділу — Доля „куркуля" — епіграф: „Поховали його у чужій землі". Т. Шевченко. До розділу — Голод — „Наказ вимагає, щб селяни України, Кубані, Дону були винищені разом з їхніми малими дітьми". В. Ґроссман. До розділу — Наступ на Україну — „На нашій не своїй землі" — Т. Шевченко. Отак одним або кількома рядками відображена суть усього розділу.

Суть тих розділів, суть усієї книжки — тяжка, болюча. Адже тут оповідається про людей, мільйони людей, що вмирали — найтяжчою — голодовою смертю.

Читач не може не повірити у описані тут тортури, бо автор підтверджує факти офіційними совєтськими постановами-наказами про арешти, розстріли, депортацію в сибірську мерзлінь ні в чому невинних трудівників-селян, конфіскацію їх майна, ці факти він узяв із совєтської преси — „Правда", „Комуніст", „Вісті" і ін. Подає спогади політиків, чужинців-журналістів, активістів-виконавців тих наказів. Подає назви сіл, де відбувався грабіж селян державою, а навіть окремі прізвища жертв голодової смерти, як і прізвища тих, хто призвів до того голоду.

У Совєтському Союзі вийшла у хрущовські роки книжка М. Алексєєва — „Хлєб — ім'я существітєльноє", він пише: „Згідно з одним чи іншим наказом усе зерно і корм забрано. Коні масово дохли. У 1933 році — жахливий голод: цілі родини вмирали, хати розвалювалися, вулиці сіл пустіли". У 1972 році цей же автор у совєтському журналі „Наш совремєннік" обурюється: „Одно вражає: ні в якому підручнику сучасної історії ви не знайдете найменшої замітки про 1933-ій рік, що відзначився жахливою трагедією".

Сценою ж цієї жахливої трагедії була, в основному, Україна. Тому то д-р Конквест коротко знайомить читача з історією „великого старинного народу, територія якого більша від Франції. Західній світ не знає сили українського національного почуття ані про його стару незалежну культуру".

Читаємо про великого київського князя, який володів усіма східніми слов'янами, напад татар, занепад князівства. Заснування Запорізької Січі, козацько-ґетьманської держави. Зруйнування Січі, роля Польщі, гайдамацький рух, козацько-селянські повстання. Утиски Москви. Поява Котляревського, Шевченка. І так аж до часу, коли Україна здобула незалежність: Центральна Рада, гетьманат, Директорія. Повстанські загони, їх збройна антикомуністична боротьба. Неспокій, голод триває аж до 1922 року, коли Ленін зорієнтувався, що треба враховувати національні почуття народів СССР.

Україні дали „незалежність", а коли совєтський уряд утвердився (терором), навіть почалася так звана українізація (квітень 1923 р.). Українські вчені, письменники, навіть деякі члени нашого уряду включно з Грушевським вернулися в Україну.

Міністер освіти України О. Шумський домагався повнішої незалежности України, компартія Західньої України його підтримала, скінчилося ж тим, що Сталін обвинуватив Шумського у відхиленні України від совєтського життя. Шумського усунули, пізніше арештували не лише його, а й так званих шумськістів. Міністром освіти України призначили М. Скрипника.

У 1928 році відкликали з України Л. Кагановича, а Бухарін сказав: „Сталін купив українців, забравши звідти Кагановича".

Колективізація

Коли Сталін зліквідував Бухаріна і його прибічників, тоді на порядок денний стала боротьба із селянством.

Автор знайомить читача, яке було наставлення у лідерів компартії до селян. К. Маркс писав, що селяни — це мішок картоплі, і їх треба узяти у наш мішок. Фундатор російського марксизму Плеханов називає селян варварами, дикунами, що не здібні мислити. Хрущов згадує, що Сталін висловився про селян як про „обузу" — тягар суспільства.

У листопаді 1929 року на пленумі ЦК найважливішим питанням було — масова колективізація села. Головним промовцем по цьому питанні був Молотов, який з притиском заявив, що на протязі тижнів-місяців мусимо розв'язати аграрне питання раз і назавжди. Сталін кидає гасло про „суцільну колективізацію і ліквідацію куркуля як кляси". Дохід же „куркуля" був менший від платні активіста, який був присланий ліквідувати того „куркуля".

(Продовження на ст. 3)

СОВЄТСЬКА МОЛОДЬ менше боїться нуклеарної війни, як американська, кажуть особи, які перевели опити там, в Совєтському Союзі і тут у З'єднаних Стейтах Америки. Опити також виявили, що половина запитаних совєтських юнаків взагалі не вірять в можливість нуклеарної війни, американська молодь натомість каже, що така війна може виникнути несподівано у будь-якій частині світу і розвинутись у третю світову війну. Питання було поставлене 2,263 совєтським громадянам і 3,372 американським студентам, в більшості з околиці Меріленду і Дистрикту Колюмбія. Студія була переведена в жовтні і листопаді минулого року, тиждень перед зустріччю на вершинах президента Роналда Регена і генерального секретаря ЦК КПСС Михаїла Горбачова.

ПРЕСОВІ АГЕНТСВА повідомили, що Китайська Народна Республіка продала 100 джетів для Ірану, а кільканадцять іранських пілотів переходять вишкіл на воєнній базі в околиці Пекіну, щоб добре познайомитись з китайськими літаками й іншою зброєю, яку Китай продає Іранові за великі гроші. Західні політичні спостерігачі кажуть, що додаткова кількість літаків становитиме загрозу для торговельних кораблів у Перській затоці.

МИХАЇЛ ГОРБАЧОВ, генеральний секретар ЦК КПСС, прибув до Чехо-Словаччини з офіційною візитою, яка раніше була відкладена з причини легкої перестуди Горбачова. На Заході тоді спекулювали, що візиту пересунено з політичних причин і причин деякого непорозуміння між СССР і ЧСР. М. Горбачова у його поїздці супроваджає дружина Раїса та декілька дорадників, між ними представник міністерства закордонних справ Геннадій І. Герасімов, який прибув до Праги скоріше, щоб відповідно приготовити привітання Горбачова.

Українська Православна Катедра
СВ. ВОЛОДИМИРА
в Ню Йорку, Н. Й.
160 Захід 82-га вулиця

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ НА СТРАСНОМУ І ВЕЛИКОДНЬОМУ ТИЖНІ 1987 РОКУ

Квітень 16 — Страсний Четвер:
Літургія св. Василія Вел. — год. 10:00 ранку.
Страсті Господні — год. 6:00 вечора.

Квітень 17 — Страсна П'ятниця:
Царські Часи — год. 10:00 ранку
Велика Вечірня з винесенням Плащаниці — год. 1:00 по полудні.

Квітень 18 — Страсна Субота:
Літургія св. Василія Великого — год. 10:00 ранку. Свячення пасок в церкві від 2:00 до 4:00 год. по пол. Читання діянь свв. Апостолів перед Плащаницею — год. 9:00 веч.
Полуночниця — год. 11:30 веч.

Квітень 19 — Неділя, ПАСХА, Христове Воскресіння:
Пасхальна Утреня — год. 12:00 вночі, а після Утрені — Пасхальна Літургія і свячення пасок.

Квітень 20 — Світлий Понеділок:
Божественна Літургія — год. 11:00 ранку.

Квітень 26 — Хомина Неділя:
Від'їзд автобусом від Катедри о год. 8:00 ранку на цвинтар св. Андрія в Бавнд-Брук на поминки померлих родичів.

Травень 3 — Неділя Жон-Мироносиць:
Служба Божа — год. 10:00 ранку. Після Служби Божої — Спільне свячене. День Матері.

НАСТОЯТЕЛЬ КАТЕДРИ
ПАРАФІЯЛЬНА УПРАВА

Ціль АНЧЕЙН: поборювання знеславлення українців

Ціль проєкту АНЧЕЙН є створити систематичну, професійно ведену програму, щоб постійно стежити за вістками про Україну і українців, які появляються в пресі, в книжках, в радіо, телевізії, стежити і реагувати на наклепи, історичні викривлювання, як і також на знеславлювання українців.

Крім того, АНЧЕЙН буде слідкувати за шкільними програмами і підручниками, а також за урядовими обіжниками і документами та за розваговими програмами в радіо і телевізії.

АНЧЕЙН не буде обмежуватися тільки до інформування преси, але також буде публікувати книжки, постачати промовців на різні теми, ангажувати науковців і експертів, впливати на законодавців і урядовців і притягати до судової відповідальности тих, що знеславлюють український народ.

Щоби подолати максимально ці нелегкі завдання, АНЧЕЙН створила електронічну компютерову мережу, яка творить основу Інформаційної Служби. Такі електронічні компютори мають спроможність стежити за інформаціями, які подає преса, періодичні публікації в цілім світі. Компютори також дають можливість негайно реагувати та спростовувати наклепи на українців. Крім того, новостворений електронічний „Бюлетен Борд" (надавча станція) дає змогу зацікавленим отримувати новини про Україну і українців при допомозі місцевих і проминслових компюторів.

АНЧЕЙН заангажувала постійного обсерватора, який є стало присутній на судовій розправі в Єрусалимі проти Івана Дем'янюка. Цей обсерватор також стежить за репортажами й новинами в ізраїльській пресі, записує і збирає все, що стосується процесу Дем'янюка і українців. Він є в щоденному контакті зі щоденником „Свобода" і англомовним „Українським Тижневиком", які подають репортажі з процесу. Ці репортажі дають нам можливість довідатися про перебіг судової розправи з іншої точки зору, тому що присутні на суді журналісти преси і засобів масової інформації викривлюють або подають вістки в іншому світлі. В багатьох випадках подають у подробицях про прокуратуру або реакцію публики, а замовчують оборону Івана Дем'янюка.

АНЧЕЙН також вислала до Єрусалиму Романа Купчинського на два тижні. Його завданням було нав'язати контакт з журналістами і представниками засобів масової інформації і зробити спроби протидіяти українофобській кампанії в Ізраїлі.

Делегація яка складалася з кількох осіб з Канади, прилучилася до Романа Купчинського.

Тут треба згадати негідну поведінку на процесі глядачів — публики, прокуратури, слідчих, очевидців-свідків і представників ізраїльського уряду. Це все створює „макабричну" атмосферу на судовому процесі, яка набирає гротескового характеру.

Ще один аспект протидіяння дефамації українців — це публікація збірки матеріялів „Жертва Голокосту", яку написав західньонімецький журналіст Ганс Петер Рульман. Він представляє історію і вияснює як спрепаровано судову справу проти американського громадянина Джана Дем'янюка. Він підкреслює сумнівні методи, яких вжито для здобуття „доказів" і слабі сторінки тих „доказів".

Пресова інформація Рульмана, яка написана у 1986 році німецькою мовою публікується англійською мовою у скороченні. Речник АНЧЕЙН висловив думку, що інформації подані там важко дістати, послужать всім зацікавленим, а спеціяльно журналістам.

З початком року шість осіб від АНЧЕЙН їздили до Ню Орлінсу Люїзіяна, де відбулася піврічна конвенція Американської Адвокатської Палати (АБА). Представники української громади домагалися анулювання домовлення між АБА і Союзом Совєтських Адвокатів. Акцію спроби анулювання умови очолили члени Ад Гок комітету Тої Справи Пейшенс Гантворк і Орест Єйна (Аризона), які є членами АБА.

Заплянована серію публічних зборів в кількох українських осередках в ЗСА, щоб запізнати українське громадянство з АНЧЕЙН і просити їх включитися у співпрацю і підтримку.

Перші такі публічні збори відбулися в п'ятницю, 6-го березня в Олбані. Наступні відбулися в Нюарку в неділю, 15-го березня, в неділю, 22-го березня, в Ню Йорку; в суботу, 28-го березня, у Воррені, Миш., в неділю, 5-го квітня у Бафало, Н.Й. Доповідачі, які виступали на імпрезах: Божена Ольшанівська — голова АОЛПУ, Аніса Савицька — директор Інформаційної Служби АНЧЕЙН і д-р Богдан Витвицький, адвокат.

Проєкт АНЧЕЙН — це задум покійного Ігоря Ольшанівського, голови організації Американці в Обороні Людських Прав в Україні. Пляни, яку започатковано з рамени АНЧЕЙН, це згідно з далекосяжним накресленням Ігорем пляном. Майбутні пляни АНЧЕЙН включатимуть влаштування бюр під проводом професійних працівників в Ню Йорку і Вашінгтоні. Теперішня діяльність АНЧЕЙН виходить з тимчасових бюр в Ню Джерзі і Ню Йорку.

Осіб які бажають підтримати програму АНЧЕЙН, проситься висилати свої пожертви на такі адреси: 4018, Кредитівка „Самопоміч", 558 Саммит авеню, Джерзі Сіті, Н. Дж. 07306; АЧЕЙН, конто число 13415, Кредитівка „Самопоміч", 108 Друга авеню, Ню Йорк, Н.Й. 10003; Кредитівка „Самопоміч", 6108 Стейт Ровд, Парма, Огайо 44134, число конто 3010; або до головної канцелярії: АЧЕЙН, П.О. Бакс 300, Нюарк, Н.Дж. 07101.

Озон Парк в поклоні Т. Шевченкові

Заходами Відділу УККА центрального Квінсу відбувся в Озон Парку, Н. Й., 29-го березня ц.р. концерт у честь Тараса Шевченка. Під час Святої Літургії парох церкви Покрова Божої Матері о. крилошанин Петро Огірко у вдумливій проповіді сказав, чому українці урочисто обходять щорічно річницю нашого генія, хоч ні один нарід не вшановує так своїх поетів. Це тому, що Т. Шевченко своїм полум'яним словом розбудив приспану свідомість своїх земляків і спрямував їх на шлях національного відродження. Взаємна християнська любов, згода, єдність, віра в Божу всемогучість і щира молитва допоможуть нашому народові в його змаганні до волі й належности.

Святкову академію, що відбулася у вщерть заповненій шанувальниками Т. Шевченка церковній залі, відкрив коротким словом голова місцевого Відділу УККА Микола Вітенко. Він привітав отця пароха й присутніх та з'ясував причини, які спонукують українську спільноту в цілому світі урочисто складати поклін геніяльному поетові й нашому національному пробудникові та пророкові — Т. Шевченкові.

Концертову частину академії започаткував добре зіспіваний місцевий мішаний хор під проводом проф. Тимоша Білостоцького. Хор під фортепіяновий супровід Соні Шерег відспівав Шевченків „Заповіт", муз. К. Стеценка, і „Думи мої" муз. Є. Козака. Збірну деклямацію „Поклін Тобі, Тарасе"... виконали учні школи українознавства в Озон Парку — Віруся й Наталка Пальчинські, Ірена Дацьков, Михась і Микола Різники, Андрійко й Михась Тараски, Сильвестер Гонзалес. Рецитацію „Розрита могила" проказала учениця 5-ої кляси Віра Пальчинська. Підготовою цього вдалого виступу дітей зайнялася вчителька Надя Пальчинська, вкладаючи багато часу і труду.

Струнко побудовану, й добре опрацьовану доповідь виголосив із притаманною йому красномовністю проф. Володимир Барагура. Доповідач присвятив своє слово Шевченковій безмірній любові батьківщини, і. глибокій релігійності, нерозривно поєднаним в одну цілість у поезії, політично-громадській діяльності та особистому житті поета, який нехтував власною долею й щастям у користь рідного краю. Прелегент вказав на джерела й чинники та спонуки, які вплинули на формування національної свідомости і релігійних почувань Шевченка. В ім'я глибокого патріотизму й упования на Божу волю й силу молитви Шевченко повністю пішов за євангельськими словами Христа, що „немає більшої любови, як хто душу положить за друзів своїх". Поет у „Заповіті" пише, що його душа після смерти залишиться з народом і буде поділяти його долю та не поєднається з Всевишнім так довго, поки Україна не стане вільною. У своїх віщих пророкуваннях поет заповів, що цей момент визволення наступить, коли його земляки крокуватимуть тим історичним шляхом, який він їм накреслив у поході до кінцевої перемоги.

Присутні прихильно й тепло привітали виступ ансамблю юних бандуристів, членів Школи кобзарського мистецтва в складі: Уляна і Тіна Беренди та Наталка Дмитрюк, яка проводила виконавцями. Бандуристки виконали: „Встає хмара", Минають дні, минають ночі" та „Думи мої".

Відома вже нашій громаді Анна Байлак виконала з експресією поему Ірини Плай „Великий, безсмертний наш Кобзарю". Рецитація своїм змістом і поданням промовила до слухачів, які нагородили її рясними оплесками.

Академію закінчив хор піснями „Ти, моя Вкраїно" сл. В. Клочурака, муз. М. Гнатишина та „Живи, Україно" сл. О. Олеся, муз. М. Гайворонського. Зібрані відспівали національний гимн „Ще не вмерла Україна". Організацію академії зайнявся комітет під головуванням М. Вітенка. Сцену декорував господарський референт Михайло Новосад.

Михайло Білейчук

Помер А. Бутрий, наймолодший стрілець УГА

Західня область УНРеспубліки проголосила мобілізацію в листопаді в 1918 р. громадян у віці від 18 до 35 років. Згадані річники повертаються щойно з фронтів, молодці без вишколу голосилися до війська. Народжених у роках 1901-02 приймали ще в ряди армії, але народжених у 1903 році — 15 літніх — відганяли додому. Проте високий Антін Бутрий таки зумів дістатися до армії. Він народився в селі Селиска, п. Перемишль, звідки і я родом.

В березні 1919 року т. зв. гусакієвський курінь отамана Чорного силою 4-ох сотень — 500 людей, переїхав у ночі на таочанках серед снігової під станцію Судова Вишня, кудою їхала французька місія до Львова, щоб мирити поляків з українцями. Франція під впливом Польщі вважала галицьку армію бандитами, тому Начальна Команда УГАрмії в Ходорові вирішила представити французам добре озброєну регулярну фронтову армію. Рейки залізниці були зірвані, так що потяг з місією мусів зупинитися. Там я стрінув Антона Бутрого, 15-літнього вояка. Як ви тут попали замість йти до школи чи праці шукати? — Мене нікто не питав, скільки мені літ, бо я виглядав на старшого віком. Я вдягнув уніформу ще в Перемишлі і тут вже 4 місяці у сотні четаря Яріша. Були такі молоді вояки в російській армії під час інвазії Галичини в 1914 році. Майже кожна „рота" мала таких і їх називали „пацаними". Але наш стрілець не був пацан, а фронтовий вояк. Під час відвороту за Збруч попав у польський полон.

В Чикаго проживав до смерти, був овдівший, синові і дочці вислав гроші на авта і висилав пачки. Любив спів, був членом хору „Славута" і його бібліотекарем, належав до 423-го Відділу ім. полк. Коновальця Українського Народного Союзу.

На панахиді співав цей хор, а пані Горчинська членка хору, прощала його від громади. Від УНСоюзу і від ОУН, до якого належав і мій односельчан, прощав його Степан Куропась. Отець Шагала мав проповідь в катедрі св. Миколая і похоронив його на цвинтарі парохії.

Тризна відбулася в ресторані „Вайт Ігл" на вул. Мільвокі в містечку Найлес. Валка з десяти авт і 30 учасників похорону сповнила свій громадський обов'язок у понеділок, 9-го березня 1987 року.

Степан Куропась

Д-р Роберт Конквест...

(Закінчення зі ст. 2)

„Правда" розголошує, що партія посилає в села уповноважених, так званих двадцятип'ятитисячників, щоб дали селянам „застрик із большевицького заліза". Для цих уповноважених улаштовують спеціяльні курси, де Мендель Хатаєвич — член ЦК України — повчає: „Це війна! Вони або ми. Бий куркуля, де він лиш підійме голову! Куркулі не дають зерна, вони саботують політику партії. Ваше завдання видобути за всяку ціну зерно. Випомпуйте його, де б воно не було сховане: у печі, під ліжком, у городі. Не бійтеся застосовувати найжорстокіші заходи. Сталін цього чекає від вас. Це боротьба на життя і смерть". У селі ці емісари вигукували: хто проти колективізації, той проти совєтської влади, той ворог її.

Почалося так зване розкуркулення, арешти розстріли, депортація нещасного „куркуля". Все це робило ГПУ (Государственное Політическое Управленіє), а пізніше на допомогу їм мобілізували партійних активістів і поліцію. Було депортовано в каторжні табори коло 15 мільйонів трудівників-селян. Старі, діти гинули в дорозі з голоду й холоду в неопалених товарових вагонах. Витривалі ж будували в Сибірі нові міста, Біломор канал, Баймаг (Байкало-Амурська залізниця), розкішне Московське метро, видобували золото на Колимі — все це дармові руки, що в холоді, нестерпному голоді і високій смертності ставили на ноги „злу імперію".

„Куркулі" йшли пішки чотири дні сибірськими снігами. Прийшли у голе поле. Кагебіст стояв на вищі і прийняв їх вигуком: „Тут ваша Україна, хто спробує тікати буде розстріляний".

Солженіцин описує, як 60-70,000 селян привезли у льодяну болотнисту частину Сибіру, скинули їх там без харчів, без інструменту. Всі ті люди вимерли. А ось спогад активіста, що розкуркулював: „Із нашого села куркулів гнали пішки. Вони взяли з собою, що могли нести на плечах. Болото було таке глибоке й в'язке, що стягало з них взуття... Ми гнали їх, як худобу. Жінки квилили. Позаду була підвода із сліпою Палажкою, старим глухонімим Дмитром та нетямущою Марусею"...

Генсек (генеральний секретар) України Косіор визнає: „Адміністративні міри і фізична сила застосовуються не лише до середняка, а й бідняка" („Історія селянства УРСР" 1967 рік).

У резолюції ЦК із 1931 року сказано, що колективізацію завершено, крім України, Уралу, Поволжя. Колективізація була потрібна, щоб витягти від селян зерно й інші сільськогосподарські продукти, що й було джерелом фондів, потрібних для індустріялізації країни. Після цього з'являється закон за законом, які забороняють розподіляти зерно й інші продукти між колгоспниками, міняти зерно, аж поки буде виконаний державний плян хлібоздач. Зерно на базі у 20-25 разів дорожче, як платить за нього держава. Найжорстокіший закон був із сьомого липня 1932 р. — про охорону державного майна, підписаний самим Сталіном, що вся колгоспна власність — державна власність. Хто порушить цей закон, тому розстріл або 10 років ув'язнення із конфіскацією майна.

В Україні жінку засудили на 10 років за „крадіж" картоплі в колгоспі. Іншу засуджено теж на 10 років за підібраних десять цибулин у колгоспі. Батька чотирьох дітей засудили на 10 років за зібрані в полі колоски. Таких прикладів — каже автор — сотні, і цей терор незареєстрований у світі.

Селяни, які уникнули розкуркулення й депортації, приречені на стократ жорстокішу долю — голодову смерть.

Російський письменник Б. Пастернак пише у спогадах: „На початку тридцятих років було велике зацікавлення письменників колгоспами. Поїхав і я на село, щоб написати книжку про нове село. Те, що я побачив, не можна виразити словами. Нелюдське терпіння, яке тяжко уявити. Така жахлива трагедія! Щось таке, що не вкладається у людській свідомості. Я захворів. Цілий рік я не міг писати".

Д-р Копелєв: „Жахливої весни 1931 року я бачив умираючих з голоду людей: жінок, дітей з роздутими животами, з байдужими пустими очима, вони ще дихали... І трупи-трупи... обдерті, пібосі трупи. Трупи в сільських хатинах, у розтопленому снігу, трупи під харківським мостом. Я це бачив і не збожеволів, не покінчив самогубством, не прокляв тих, що післали мене відбирати у селян зерно, а весною примушувати пухлих півживих іти в поле, щоб по-ударному виконувати засівний плян".

Мільйони людей вмирали з голоду, а зерно гнило на складах. У „Правді" написано: „12 вагонів пшениці гнило у півладі млина 'Червона зор'я' села Железнян на Донбасі. У Білорусії сто тонн зерна згинуло на складах. У багатьох частинах Одещини зерно лежить купами на землі зовсім неприкрите. Десятки тисяч тонн зерна отак звалено на землі під відкритим небом".

Закінчення буде.

ІРАН РОЗПОЧАВ НОВУ військову офензиву на півночі від Багдаду, столиці Іраку, при тому його частини на півдні, захопили ще одну оборонну лінію біля міста Базри. Іранське пресове агенство повідомило, що загинуло понад 800 іракських вояків, а іранські війська захопили велику кількість совєтської зброї, зокрема танків, панцерних возів, гармат, мінометів та амуніції.

Замість квітів, в пам'ять
бл. п. Марії Карпевич
на руки Владики Ефрема, на конечну потребу будови СТАРЕЧОГО ДОМУ в БРАЗИЛІЇ
жертвують:

Лідія і Ірена Трешньовські	$50.00
Іван і Наталія Базарки	20.00
Любомира Пежанська	10.00

Ділимося сумною вісткою, що 9-го квітня 1987 р. після тяжкої недуги в Пассейку, Н. Дж. помер
наш Дорогий
ЧОЛОВІК, БАТЬКО І ДІДУСЬ
бл. п.
МИРОН ЛЕХ
народжений 20-го травня 1915 р. в Україні. Проживав у Золочеві, переїхав до Аргентини, а опісля до ЗСА.

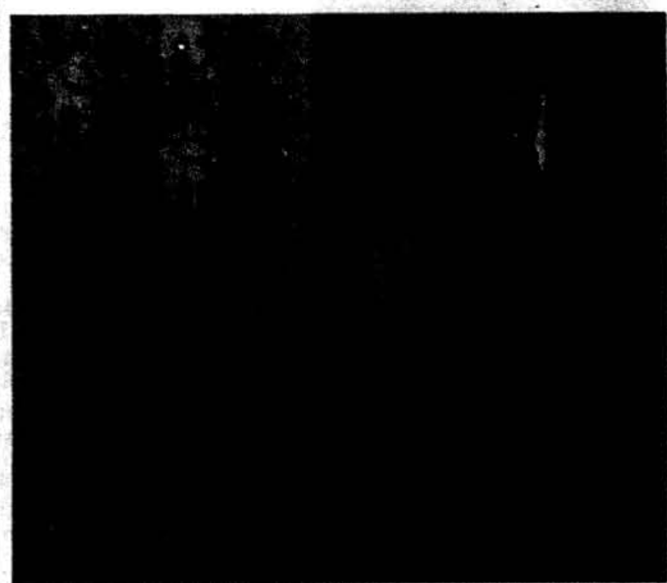
ПАНАХИДА у похоронному заведенні Литвин і Литвин, 1600 Stuyvesant Avenue, Union, N.J. в неділю, 12-го і понеділок, 13-го квітня 1987 р., о год. 7:30 веч.

ПОХОРОН у вівторок, 14-го квітня 1987 р. о год. 9:30 ранку з церкви св. Івана Хрестителя у Вілані, Н. Дж., а опісля на український католицький цвинтар св. Духа в Гемптонбургу, Н. Й.

Горем прибиті:
дружина — МАРТА
дочка — ЛІЛІЯННА
син — ЮРІЙ
онук — ХРИСТІЯН

КОЛИШНІЙ СПІВРОБІТНИК Сі-Ай-Ей Роберт Кровлі надрукував у газеті „Волл Стріт Джорнал" статтю, в якій нагадує, що викриті недавно морські піхотинці Клейтон Ловнтрі і Арнолд Брейсі, які працювали на совєтську розвідку, не були першими. За словами Р. Кровлі, завербовані КГБ морські піхотинці замикають довгий список американців, які працювали в Москві і які виявилися аґентами совєтської розвідки. Амбасада ЗСА існує в Москві від 1933 року. В користь Совєтського Союзу працювало кілька членів ще першого контингенту американських дипломатів, які прибули туди після встановлення дипломатичних відносин. Совєтська розвідка проникала в американську амбасаду в Москві протягом всіх 54 років її існування, пише автор. Совєти діставали секретні інформації з амбасади при всіх адміністраціях, починаючи з рузвельтівської.

Фонд родини Браткових на розбудову українікн в Іллинойському університеті

На світлині (зліва) стоять: проф. Майкел Ґордон, директор бібліотеки Раїса Братків, інж. Володимир Братків і канцлер Томас Е. Евергарт.

Інж. Володимир і Раїса Браткові з Довнерс Ґров, Іллиной, створили свій фонд для закуплення мікрофільмів рідкісних українських видань і праць про Україну для Української колекції в бібліотеці Іллинойського університиту. П-во Браткові вже склали 30,000 дол. на цю ціль за посередництвом Фундації Українських Студій (ФУС) при Іллинойському університеті. З цього приводу канцлер головного кемпусу університету в Урбана-Шампейн був господарем окремого прийняття для В. і Р. Браткових, на якому були також присутні запрошені голова ФУС при Іллинойському університеті д-р Павло Надзікевич з дружиною; заступник голови Фундації інж. Іван Деркач з дружиною та окремі члени адміністрації кемпусу і професори східньоевропейських дисциплін; між останніми члени Комітету Української Науково-Дослідної Програми д-р Дмитро Штогрин, д-р Маріянна Такс і д-р Ралф Фішер.

Про родину Браткових та їхній Фонд появились широкі звідомлення в університетській пресі, де подано, що процес закуплення мікрофільмів рідкісної українки вже почався: Слов'янська і Східньо-Европейська Бібліотека, яка управляє Фондом, в цьому проєкті зробила домовлення з бібліотекою Албертського університету про обмін українськими мікрофільмами та поробила низку замовлень на рідкісні українські матеріяли (монографії та періодичні видання) у бібліотеках Гелсінкі, Парижу, Риму й інших европейських міст. Закуплені мікрофільми будуть становити колекцію під назвою „Рідкісні українські видання: колекція родини Володимира й Раїси Браткових". Вибором видань для цієї колекції займається Комітет Української Науково-Дослідної Програми, заходами якого буде опрацьований окремий каталог з бібліографічним описом усіх закуплених і скаталогованих мікрофільмів.

Інж. Володимир Братків, уродженець Харкова, разом з родиною малою дитиною пережив воєнну хуртовину й опісля скитальщину. В 1948 році родина Браткових виїхала до Бразилії, а в 1960 році переїхала до Чикаґо, де Володимир закінчив студії з будівельної інженерії. Його дружина Раїса походить з Мінську; вона з батьками пройшла подібну дорогу і в 1950 році еміґрувала до ЗСА, вибравши Чикаґо містом свого замешкання та закінчивши згодом вищі студії в Нортвестерн університеті. П-во Браткові, які є батьками трьох дітей, належать до активних і щедрих свідомих українських родин чикаґської метрополії, зокрема в парафії української православної церкви св. Володимира в Чикаґо, Українського Народного Дому й Осередку СУМА в Палатайні та в професійно-культурному житті Чикаґо й околиці. Інж. Братків є президентом будівельної фірми „РЕМ Біллерс, Інк." і членом ради президента Іллинойського університету. Фонд цієї свідомої родини — це перший і тим самим оригінальний почин серед української спільноти в ЗСА в розбудові і збереженні українікн, зокрема її рідкісних видань, як головної основи вільної української науки.

М. Дмитрин

Відбулися Річні загальні збори кредитівки в Бостоні

У неділю, 8-го березня ц.р., відбулися Річні загальні збори Української Братської Федеральної Кредитової Кооперативи в Бостоні. Збори підготовано в двох частинах, а саме: вже в ту неділю, коли відбувалися збори, рано відслужено в церквах — українській католицькій і українській православній — Святі Літургії в наміренні членів кредитівки, а потім відправлено Панахиду за її померлих членів.

О годині 1-ій по полудні, в залі української католицької парафії Христа Царя, вщерть виповненій, відбулися Річні загальні збори, перед котрими присутні гостилися кавою і солодким.

Збори відкрив основник, ініціятор і голова д-р Іван Дідюк. Вітаючи присутніх, він попросив їх встати і розпочати збори молитвою, а відтак прочитав прізвища усіх померлих членів кредитівки. Присутні вшанували їх пам'ять хвилиною мовчанки. Після відчитання порядку зборів вступне слово сказав голова д-р І. Дідюк, в котрім він з'ясував присутнім ціль і значення кредитівки в Бостоні і в загальному розповіть про розвиток нашої кредитівки, про її великі успіхи. Не зважаючи на безперервне обнижування відсотків від різного роду інвестицій, де по всіх американських щадничих установах і банках дивіденди від ощадностей дійшли до 5 відсотків або і нижче, наша кредитівка дійшла до майна понад чотири мільйони долярів, і наша дирекція зуміла так повести кооперативну господарку, що ми платимо членам 7 відсотків дивідендів. Ми також збільшили наші резерви, котрі дають нам запоруку і фінансову стабільність.

Після відчитання протоколу з минулих загальних зборів, приступлено до звітів Управи дирекції: голови, секретаря, скарбника, голови позичкового комітету і голови Контрольної комісії.

Голова д-р І. Дідюк говорив про працю, яку виконувала кредитівка, скільки і як проводилися засідання про поїздки на конвенції Централі українських кооператив, які відбувалися у Філядельфії і на сумівській оселі, про видання книжки з нагоди 10-літнього ювілею кредитівки, про грошові допомоги. Однією з більших був даток на Енциклопедію Українознавства — 1,000 долярів. Він представив присутнім п'ятирічний статистичний звіт, порівнюючи кожний рік, скільки членів і яку суму вони складали. Виявилося, що хоч ми маємо понад 400 членів, більша кількість членів зложила малу суму грошей і далі не складає, а менша кількість членів складає всі свої ощадності до нашої кредитівки.

Голова повідомив також, що наша кредитівка створила для померлих членів „вічний фонд". Якщо член, вмираючи, залишить у своєму завіщанні не менш як 1,000 долярів у кредитівці, дирекція буде відповідати за те, щоб кожного року за спокій душі померлого відправлялися Святі Літургії — так довго, як буде існувати кредитівка, а якщо кредитівка перестане існувати або не схоче цієї справою займатися, тоді гроші переходять на церкву: якщо член — католик, то на католицьку церкву, якщо православний — до православної церкви. Наша кредитівка приділяє багато уваги померлим членам. Від початку свого існування щороку кредитівка жертвує на Святі Літургії і Панахиди за своїх померлих членів. В канцелярії кредитівки є велика таблиця під склом, на якій висить знімок померлого члена, а коло нього його коротка біографія. Закінчуючи свій звіт, д-р І. Дідюк подякував дирекції кредитівки за велику і жертвенну працю, а спеціяльно велика подяка належить скарбникові Володимирові Федоріву і Соні Ґрінченко.

Після звіту секретаря Антона Ґалонжки здавав звіт головний скарбник В. Федорів. Він подякував тим, хто з ним працював і цілій дирекції, як рівнож виявив велике задоволення з успіхів праці кредитівки.

Голова позичкового комітету Любомир Щудлюк, як і В. Федорів, звернув увагу присутнім, що звіт його праці є поданий в друкованому звіті. Обширний звіт з праці здав голова Контрольної комісії мґр Орест Щудлюк. Контролюючи всі касові книги і прилоги він висловив признання скарбникові за взірцеве і точне ведення книг.

Після дискусії над звітами приступлено до вибору трьох членів до дирекції і одного члена до позичкової комісії.

На закінчення голова д-р І. Дідюк сказав, що пляни Української Братської Федеральної Кредитової Кооперативи в Бостоні на майбутнє далекосяжні й многогранні, однак дальший ріст і розвиток нашої кредитівки буде залежати тільки від нас самих. Нам відомо, що на терені міста Бостону й околиці є багато українців, які чомусь не приєднуються в членство кредитівки, хоч вони добре знають й бачать, яку матеріяльну користь кредитівка приносить для нашої громади. Ціль і мета нашої кредитівки опирається на таких складових елементах: довір'я членів до інституції, фінансова політика, услуги для членів, праця для громади.

З нагоди 12-их з черги загальних зборів склав щиру подяку і висловив вдячність членам дирекції і комітетів за їх жертвенну працю, за вклад в розвиток нашої установи, а також подякував усім членам, що прийшли на збори як рівнож оголосив, що Управа кредитівки зробила несподіванку для членів, а саме: кожний член після закінчення зборів дістане подаруночок — парасолю, а також буде перекуска з холодними і гарячими напитками.

Збори закінчено молитвою, після якої пристуні провели гарно час зі своїми приятелями.

Д-р Іван Дідюк

НЕВІДОМИЙ РУКОПИС видатного американського письменника Марка Твейна знайшов професор Міссурійського університету. Він знайшов його під час праці в книгосховищі Каліфорнійського університету в Берклі, де зосереджена переважна частина архіву письменника. За словами дослідника, її приховував від публікації духівних спадщини М. Твейна, який не хотів, щоб письменник, відомий життєрадісними гумористичними творами, „постав перед читачами песимістом". Знайдене оповідання, сказав професор, „змальовує похмуру картину людської моралі та умов життя".

ЗАХІДНІ КРАЇНИ ВИРІШИЛИ у Відні на своїй конференції всякими способами поборювати торгівлю наркотиками, головно вирощування, процесування і перевіз кокаїни з Болівії до багатьох країн світу. Учасники створили тимчасовий фонд в сумі 300 мільйонів долярів з якого обраний комітет виплачуватиме болівійським фармерам, які відмовляться вирощувати кокаїну і фінансуватиме знищення плянтацій, „фабрик" вибору чистої кокаїни, нелеґальний перевіз наркотику поза кордони Болівії тощо. Ернесто Мачікао, міністер плянування у болівійському уряді, заявив, що його уряд тісно співпрацюватиме з тими країнами, які зацікавленні у знищуванні плянтацій кокаїни в південноамериканських країнах.

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН категорично відкинув нову совєтську пропозицію про зменшення атомових випробувань З'єднаними Стейтами Америки і Совєтським Союзом. Державний секретар Джордж Шулц і його дорадники пробували переконати Президента, щоб він почекав з відповіддю поки Шулц не перевірить тієї справи у Москві під час його зустрічей і розмов від 13-го до 16-го квітня цього року. Р. Реґен однак вважає, що у цій справі Америка не може дозволити собі на жадне проволікання чи спекуляції тому, що СССР давно перегнав ЗСА в деяких родах нуклеарної зброї, а тепер своїми „мирними пропозиціями" намагається прихилити публічну опінію в свою сторону.

В Дітройті...

(Закінчення зі стор. 1)

рента А. Блюя, у виставовій частині бібліотеки ім. Століття Генрі Форда відбудеться, почавши від 6:30 по полудні 22-го травня ц.р. однотижнева виставка релігійних експонатів. При співпраці з православною парафією св. Тройці і українською парафією св. Михаїла, які, як і бібліотека, знаходяться в Дірборні, А. Блюй підготовив для виставки 25 ікон, богослужебні книги (одна із євангелій столітньої давнини), єпископські, священичі та дияконські ризи, портрети колишніх і сучасних церковних достойників тощо.

На нарадах була теж виміна думок про дальший плян праці. На долю сучасного покоління припала вийняткова і дуже зобов'язуюча почесть і завдання не тільки завершити перше, але і розпочати друге Тисячоліття християнства. Для відзначення такого світлого ювілею нам слід змобілізувати всі сили громади.

ВІДІЙШЛИ
● ВІД НАС ●

МАРІЯ С. ПЕЛЬЦ, член УНС Відд. 113-го в Деррі, Па., померла 6-го січня 1987 року на 69-му році життя. Нар. 30-го вересня 1917 року в Кінгстоні, Па.. Членом УНС стала 1940 року. Залишила у смутку 5 дітей. Похорон відбувся 8-го січня 1987 року на цвинтарі св. Йосифа в Деррі, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

МАРҐАРЕТА ФУРҐАЛЬ — КОВАЛЬЧИК, член УНС Відд. 317-го Т-ва „Запорозька Січ" в Сиракюзах, Н.Й., померла на 92-му році жття. Нар. 16-го жовтня 1886 року в Галичині, Україна. Залишила у смутку чотири дочки і трьох синів. Похорон відбувся 18-го жовтня 1986 року на укр. кат. цвинтарі св. Івана в Сиракюзах, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

М. Велич, секр.

ВОЛОДИМИР БЕЗПАЛКО, член УНС Відд. 42-го ім. Т. Шевченка в Пассейку, Н. Дж., помер 4-го лютого 1987 року на 64-му році життя. Нар. 1-го березня 1922 року в Гемтремку, Миш. Членом УНС став 1939 року. Залишив у смутку дружину Гелен, дочку Катерину, сестру Анну з мужем Валлінгтоном і сестру Гелен Васіленко з родиною. Похорон відбувся на цвинтарі Іст Ридж Ловн в Клифтоні, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Іван Блиха, секр.

ІВАН УРБАН, член УНС Відд. 13-го Т-ва ім. св. Миколая у Вотервліті, Н.Й., помер 10-го лютого 1987 року на 95-му році життя. Нар. 1891 року в селі Конечна на Україні. Членом УНС став 1927 року. Залишив у смутку дружину Еву, доньок Анну, Джулю і Павлину, брата в Америці і одну внучку. Похорон відбувся 13-го лютого 1987 року на цвинтарі св. Миколая в Колоні, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Павло Шевчук, секр.

ЙОСИФ ШОСТАК, член УНС Відд. 161-го ім. св. Василія в Ембридж, Па., помер 16-го лютого 1987 року на 65-му році життя. Нар. 17-го квітня 1923 року в Західній Україні. Членом УНС став 1961 року. Залишив у смутку дружину Еву, синів Богдана і Романа, дочку Марту і шестеро внуків. Похорон відбувся 19-го лютого 1987 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Ембридж, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

В. Джула, секр.